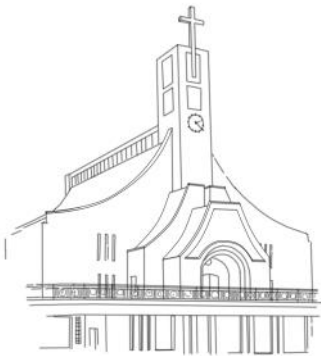

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXV | číslo 4 | neděle 27. října 2024

Obsah čísla

Ježíš a Eucharistie

Hoří mé srdce pro Pána?

Je radost být u oltáře

K 17. listopadu

GPS při cestování a v životě

Celostátní Modlitby matek

Nejsi na to sám

Farní zprávy

Dušičkový program

Rodiny ve Vlčím doupěti

Společná modlitba a půst

Slavnostní mše ve farnosti

Promodlená místa

Akce turistického oddílu

Prázdniny jsou za námi

Chválový večer u kapličky

Příprava na misijní jarmark

Když svatí pochodují

Když svatí pochodují je název jednoho populárního černošského spirituálu. Ve světě je mnohem známější pod svým anglickým názvem When the Saints Go Marching In. Jeho text byl prý inspirován textem Zjevení sv. Jana, melodie je téměř primitivní v rozsahu pěti tónů a to možná způsobilo, že se z něho stal jazzový evergreen. Jistě k tomu přispěl svým nezapomenutelným podáním i slavný Louis Armstrong.

Když svatí pochodují... Brzy nás čeká svátek Všech svatých a já si představuji, jak kolem farního kostela pochoduje průvod svatých. Jeho vedení se u nás určitě ujme svatý Vojtěch. Archanděl Michael bude jako dron poletovat nad průvodem a bude ho navigovat do Kvítkovic, kde se do čela protlačí svatá Anna. Někde v popředí určitě půjde sv. Jan Pavel II. Bude v dobré náladě, protože kráčet v čele takové skupiny je mnohem snazší než kráčet v čele církve. Provázet ho bude sv. Jan Bosco, od kterého si možná vyslechneme nepříjemné otázky, jestli nemůžeme více času věnovat našim dětem. Za nimi uvidíme sv. Zdislavu a sv. Anežku Českou, ty se určitě do čela nepohrnou. V družném rozhovoru budou možná oceňovat, jak se staráme o přestárlé členy našich rodin, naší farnosti, o nemocné, ale současně nás budou kritizovat, že zanedbáváme naše rodiny.

Podobné průvody budou možná k vidění v mnoha částech naší země. Určitě v nich zahlédneme sv. Václava a jeho babičku sv. Ludmilu, také svatě Konstantina a Metoděje. Bude v nich i sv. Jan Nepomucký, sv. Prokop a mnoho dalších našich světců.

Ti všichni nás budou vybízet, abychom se k nim přidali. Když budeme namítat, že nejsme svatí, řeknou nám: „Také jsme nebyli, to vy jste z nás svaté udělali. Ale vždycky nám o něco šlo, chtěli jsme být Bohu blíž a něco jsme pro to dělali. Opravdu se k nám nechcete přidat?“ ■

Pavel Ludvík

Je Ježíš přítomný v Eucharistii?

Co je to za divnou a zbytečnou otázku? Odpověď se možná dozvíme na konci mého textu. Nedávno nás pan farář vyzval napsat anonymní svědectví „Co pro mne Ježíš přítomný v Eucharistii udělal?“ V roce 1982 nastoupil do naší farnosti otec Vojtěch Šíma a tehdy ještě v kostele sv. Michaela měsíční eucharistické adorace brzo zavedl. Mnozí pamětníci si jistě vzpomenou, že ve starém kostele nebylo možné si v neděli kleknout, někdy ani kam stoupnout. Také na adorace totiž přijíždělo množství lidí z celého okolí, mnohdy i z dalekého, protože kromě Zlína tato možnost nikde nebyla. Po skončení totality při adoracích věřících ubývalo. Nemám v úmyslu posuzovat účast věřících, situace je totiž obdobná i v ostatních farnostech.

Vím, co znamená pro vážně nemocného pacienta živý Ježíš, kterého mu někdo přinese.

V posledních letech se ve středu ustálil počet osob na zhruba třech desítkách, při soukromé adoraci ve čtvrtek ráno zhruba od 9 hod. na několika jednotlivcích. Nevím, možná navštěvují věřící adorační místnost tajně. Proč tedy nechodí více věřících na adorace nebo i na mši sv., když je zde živý Ježíš? Bůh to nazývá neopětovanou láskou.

Po první operaci jsem ležel na JIPce a přišel za mnou jeden známý s léčitelskými schopnostmi. Prý mně chce dodat energii, za což jsem mu poděkoval a uklidnil ho, že ji nepotřebuji, protože byl dnes za mnou kněz s Eucharistií. Po mém uzdravení jsem ho za odměnu vzal jednou do kostela a šel s ním ke svatostánku. Najednou se zastavil a řekl, že dál už jít nemůže, prý odtud (ze svatostánku) jde tak intenzivní energie, že by ho zabila. Nato se mě zeptal, proč sem lidé nechodí, když by tady mohli vyřešit také všechny svoje zdravotní problémy.

Pak mne chytil za ruku, abych ucítil tu energii. Co tato zkušenost jednoho nevěřícího člověka pro nás může znamenat?

P. Marián Kuffa tvrdí, že jakou má člověk víru, se pozná podle chování člověka při vstupu do kostela. Nabízí se otázka k zamyšlení, zda neřešit osobní rozhovory po bohoslužbě až venku před kostelem a zachovat klid pro ty, kteří chtějí chvíli zůstat s Pánem. Těžko například hodnotit víru jisté paní, která se při pouti na Svatém Hostýně zeptala sousedky, jestli už si také byla pro ten oplatek. Možná, že se Ježíš v Getsemanské zahradě potil krví mimo jiné nejen za hříšníky, ale také pro pošetilou lhostejnost nás katolíků. Všechno totiž, čeho jsem v profesní kariéře v životě dosáhl, všechny ty těžké chvíle, které jsem musel za totality zakusit, všechny ty četné zdravotní operace a bolesti, které jsem zázračně překonal, bylo jistě překonáno díky modlitbám mnoha přátel a věřících, ale především díky síle a milosti, které jsem dostával od Ježíše v Eucharistii při adoracích a také při jejím přijímání.

Slíbil jsem na začátku odpověď na položenou otázku, která je v podstatě docela jednoduchá. Záleží totiž především na našem osobním poznání a faktické a upřímné víře každého jednotlivého člověka, že je v Eucharistii přítomen skutečný a živý Kristus jako Bůh a člověk, nic víc, nic méně! Pro mě je Eucharistie životní styl, úžas a vděčnost! Něco také vím o tom, co znamená pro vážně nemocného pacienta živý Ježíš, kterého mu někdo přinese.

Matka Tereza jednou řekla: „Kdybychom skutečně věřili v přítomnost Ježíše ve Svátosti, musela by u každého vchodu do kostela stát pořádková služba, aby se lidé neušlapali.“

Už to tak vypadá, že toto svědectví jako anonymní nezůstane. ■

Pavel Záleský

Hoří mé srdce pro Pána?

Hoří mé srdce pro Pána, tak jak hořelo učedníkům při jejich setkání s Ježíšem do Emauz? Hořet by nám mělo, jsme přece také jeho učedníky. Ale jak je potom možné, že jsme kolikrát tak lhostejní a liknaví k setkání s Ním a horlivost se ztrácí nebo ani nenastala? Buď jsme se tedy s Pánem nikdy nesetkali, nezažili jeho blízkost a naše víra je zvyková, plníme si jen své náboženské povinnosti chozením na mši, necítíme potřebu se jinak s Pánem setkat, nebo nám naopak záleží na šíření evangelia a pozvání na různé akce přijímáme.

Jak jinak si vysvětlit nechuť jít na duchovní setkání, obnovy, adorace a modlitby, které jsou zvláště v této době tolik potřebné. Ano, jsme zvyklí Pánu dávat pokyny, co má udělat, ale již méně děkujeme. Toto nám umožňují např. večery chval i triduum Modliteb matek, ke kterému jsou všichni farníci jednou za čtvrt roku zváni. Skupinky maminek vždy připraví modlitby a věrte, že to nemají lehké a stojí je to spoustu času i námahy. V pátek se modlí na úmysl odpuštění vin a osobních selhání, v sobotu následují prosby za odpuštění pro všechny, jejichž činy mají negativní vliv na děti a mládež. V neděli je pak adorace - děkování Bohu za jeho veliké a úžasné činy a rozjímání nad slovem z Písma sv. Ve skupinkách po celém světě se každý týden maminky modlí za děti a odevzdávají je Pánu, protože Bůh ví lépe než my, co naše děti potřebují. Jestliže se nám zdá, že naše přítomnost a modlitba je jako kapka v moři, věrte, že je vzácná a ve spojení s Pánem a s ostatními ve všech zemích vytváří mohutný proud modliteb, který proráží nebesa.

A je tedy smutné vidět ve dnech tridua, že po mši, kdy začínají tyto modlitby, houfně lidé odcházejí domů, jak malý zájem je obětovat něco málo ze svého času.

Tedy vzpomínám na slova známého kněze, který na Proglasu říkal: "Pokud si neuděláte čas na modlitbu za rodiny, pak si nechoďte naříkat a stěžovat nám kněžím, že vaše děti se od Boha odklonily a s Kristem nežijí".

Přistupujme tedy k utrpení světa s láskou a milosrdenstvím a přidávejme se k tomuto modlitebnímu řetězci, kterým budujeme hráz proti zlu. Využijme každé příležitosti k setkání s Pánem, ať nám srdce zahoří láskou a můžeme těšit a povzbuzovat druhé a být tak Ježíšovými svědky. Samozřejmě se nejedná o povinnost. Na všechna tato pozvání, na triduum i ostatní duchovní setkání, konference a obnovy, kde čerpáme sílu a útěchu, kde můžeme zažít "kousek nebe na Zemi", odpovídáme svým srdcem a to srdcem otevřeným, kterého se chce Pán dotknout, abychom se mohli radovat z Boží blízkosti a toužili šířit slova evangelia, ke kterému jsou povoláni všichni pokřtění, jak napsal již papež Benedikt XVI.

Touto mou úvahou nechci ranit ty, kdo by rádi jeli kamkoliv, ale pro svůj věk, zdravotní či finanční potíže nemohou. Nechci urazit ani spoustu ochotných farníků, kteří nasazují své síly a dávají svůj drahocenný čas farnosti, ani ty, kteří se starají obětavě o své blízké. Jejich úsilí ocením jednou náš dobrý Pán. Na obnovách je stále zdůrazňováno, že je potřeba se setkat s živým Bohem a budovat s ním láskyplný vztah. Já sama jsem teprve na cestě obrácení a naprosté odevzdanosti. Hřeje mne však vědomí, že všichni můžeme směle přistoupit takoví, jací jsme, k Bohu a dovolit, aby nám dal smýšlení Krista, což je milost obrácení. Vždyť víra vychází z poznání Boha a vydání se plně Jemu. Buďme radostní, buďme lidmi naděje, ať se nám to daří stále dokonaleji. ■

Miloslava Zlatušková

Je radost být u oltáře

Už několik let sloužím na středečních mších svatých. Rád bych vám napsal o mé cestě k této službě i o radosti, kterou při ní prožívám. K víře v Boha jsem se dostal až jako dospělý. Proto jsem jako kluk nikdy nebyl ministrantem. Kostel pro mne byl velkým tajemstvím.

Naši synové ministrovali. Trochu jsem jim záviděl, ale bylo pořád plno práce a starostí. Ministrovat jsem začal až s nejmladším synem Honzou. Pozval mne, abych chodil na středeční mši s ním. A tak jsem šel. Jednou jsem si oblékl černobílé roucho a byl nahoře u oltáře. Myslím, že jsem jen o. Josefovi podával ručníček.

Po nějakém čase jsme s Vojtou Mašlánem absolvovali kurz pastoračních pomocníků. Nejprve jsem sloužil jako akolyta. Postupně mne Honza Žalčík a pan Janeček naučili i službě kostelnické.

Chodím většinou hodinu předem, abych stihl vše v klidu připravit. Vždy se těším. Vyzvednu si klíče, odemknu a odkóduji kostel. Je zde ticho, šero, jen bliká světýlko nad svatostánkem. Nechám se Pánem přivítat. Jsem rád s Ním tady v tichu... Zapnu světla pod kůrem. Pak odemykám další dveře a kontroluji kropenky. Rozsvítím světélko v sakristii. V kalendáři si najdu dnešní den. Zjistím, zda je svátek, jaká je liturgická barva. Chystám kalich, purifikatorium, palu i korporál v liturgické barvě.

Beru si klíč od svatostánku, kalich a jdu nahoru k oltáři. Položím kalich, z oltáře se jmu plátno a připravím mikrofon. A konečně svatostánek. Odemknu a klesám na kolena. Na mne, na nás, tu čeká On. Radost a blízkost. Blízkost nebe. Zkontroluju množství svatých hostií, znovu poklekám a zamykám. Nesmím zapomenout na misál, založit mešní modlitby i prefaci.

Rozsvěčuji světla za oltářem, u Panny Marie, na ambonu. Poté chystám mešní texty. Lekcionář, přímluvy, modlitby před-

sedajícího. To již zpravidla přicházejí první lidé. Na modlitbu růžence přicházejí ti samí. A už je tu o. Pavel, aby byl půl hodiny včas ve zpovědnici. Často má nějaké upřesnění nebo úkol. Připravím konvíčky a miskou s hostiemi na stolík. Pak se oblékám a chystám mešní roucho pro kněze. Kontroluji, kdo ponese dary, kdo bude promítat texty písní. Na čtení přichází paní Vlasta, bere si lekcionář a koná tuto krásnou službu.

Těsně před začátkem zapalují svíčky na oltáři, rozsvěcují další světla v kostele a společně se modlíme. Většinou zde nemáme žádného ministranta. Jak bychom ho uvítali! Často přichází pan Jiří a slouží se mnou.

Průběh mše všichni znáte. Pokud je vše správně nachystáno, pak probíhá vše v radosti a pokoji. Mnohokrát jsem však na něco zapomněl. Zapálit svíčky, připravit mikrofon, správně založit misál. Jednou jsem rozsvítil úplně špatná světla. S o. Pavlem se tomu vždy smějeme. Má se mnou trpělivost.

Zato jsem blízko tomu největšímu zázraku a tajemství. Mohu zvonkem upozornit: Tak právě TEĎ On přichází jako TĚLO. A TEĎ jako KREV. Dotýkáme se podstaty všeho. Pak na kolenu tiše žasneme. Velmi rád podávám svaté přijímání. Jsme jím všichni spojeni a já jsem Jeho prodlouženou rukou. Vnímám, že Vás i více poznávám a mám z toho radost.

Mohl bych psát ještě dlouho. Jak je třeba připravit adoraci, jak se vše uklízí, zhasíná, zamyká, kóduje. Třeba někdy příště. Spíše si uvědomuji proměnu v sobě. Tajemství, které jsem si uvědomoval jako mladý, se službou u oltáře nezmenšilo. Spíše naopak. Je velké, hluboké, nevýstižné. Přesahuje nás.

Mohu se zvonkem v ruce prožít Boží majestát i Ježíšovu něžnou blízkost.

A přenést ji do všedních chvil života. Může pak být něco všední? ■

Petr Staněk

K 17. listopadu – Neslavná minulost

Každá totalita zároveň formuje a vytváří hrdiny i zbabělce. Václav Havel kdysi řekl: „Že je člověk disidentem (dodávám hrdinou), se obvykle dozvídá a uvědomuje si to, až když už jím dávno je; toto postavení je důsledkem jeho konkrétních životních postojů, vedených úplně jinými motivy než získat takový či onaký titul.“

Bůh vždy používá pro své záměry a plány jednotlivce, kteří jsou lidsky řečeno outsideri a v očích lidí dokonce blázny, ale v Jeho očích mají ryzí a statečné srdce. Těch, kteří se jakýmkoliv odvážným způsobem vzepřeli ateistické moci a strachu z represí, bylo nespočetné množství a samozřejmě nebyli to jen křesťané. Všichni, kdo se postavili určitým odporem a odbojem proti komunistické totalitě, museli počítat i s nejhrošími následky a postihy, protože se tak dobrovolně rozhodli. Moje pronásledování za totality se nedá naprosto srovnávat s utrpením politických vězňů a mučedníků z padesátých a šedesátých let. Pro mě jsou hrdinové také manželky a děti, kteří nesli břímě života po odloučení svých manželů a otců v kriminálech, nebo například také ti, kteří se i dnes starají o těžce nemocné a handicapované děti a přestarlé rodiče, protože je do této situace postavil osud, který si sami nevybrali.

V novoročním projevu roku 1990 Václav Havel řekl, „že by na nikoho, kdo za naši dnešní svobodu tak či onak zaplatil, nemělo být zapomenuto.“ To je sice zbožné lidské přání, ale prakticky neuskutečnitelné. Existují přece tisíce obětí lidí, kteří za svobodu národa a demokracii položili životy a nikdo je nevyznamenal. Kolik životů vyhaslo nebo jen trpělo v komunistických žalářích nebo v uranových dolech, manuálně dřelo v Pomocných technických praporech, aniž by obdrželi nějaké ocenění? Kolik utrpení a strádání musely přinést jejich takto postižené rodiny s dětmi, většinou zemědělci, které doslova živořily?

Proto věřím a vím, že jednou dojde ke konečnému hodnocení každého člověka. Celý náš život se dožaduje, ba přímo křičí po spravedlnosti. Lidská spravedlnost je však nedostatečná a nedokonalá. Pokud by po skončení našeho života nedošlo k poslednímu a spravedlivému vyrovnání všech komunistických zvěrstev, kdy by dobří, stateční a utiskovaní lidé nebyli odměněni a jejich mučitelé a vrazi potrestáni, byli bychom na tomto světě nejubožejší tvorové a naše úsilí o dobro, pravdu a celý náš život by ztratily jakýkoli smysl. Jsem klidný, protože Bůh o každém a o všem ví. ■

Pavel Záleský

GPS při cestování a v životě

Na dlouhé a složité výlety, cesty a túry dnes obvykle vyrážíme s GPS navigací, tzv. džípíeskou. Přesně nám ukáže, kudy jet a kde odbočit, a bezpečně nás dovede do cíle. Tedy ne vždy. A pak se dovídáme o kamionu, kterého navigace dovedla na cyklostezku u řeky, nebo o tom, jak cyklistu navedla přímo do zdi. Podobné zážitky jsem měl letos v létě a při nich jsem si uvědomil, jak je důležité znát nějaký účel a cíl cesty. Když džípíeska selže, mám se podle čeho rozhodnout.

Slepé poslouchání povelů kam jít, co dělat a co si myslet je nebezpečné. Mohli by o tom vyprávět pamětníci, které se minulý režim pokoušel denně vodit za ručičku. Oni ale věděli, jak zrádné to je, nepoddali se a řídili se svým životním cílem.

Podobné je to i v duchovním životě. Je snadné se řídit džípíeskou a poslouchat její pokyny, kdy jít do kostela, co se modlit a jak trávit den Páně. Ale i ona může selhat a pak musíme mít na paměti cíl naší cesty. Známe ho? ■

Pavel Ludvík

Celostátní setkání hnutí Modlitby matek v Pardubicích

O brovským povzbuzením pro 600 maminek ze všech diecézí celé naší republiky bylo letošní národní setkání Modliteb matek v Pardubicích 4. - 5. října. Téma setkání bylo „Přinášet lásku a útěchu“ především do našich rodin, ale i všude tam, kam nás Pán posílá. Bůh nepotřebuje totiž dokonalé a schopné, ale uschopňuje a pomáhá těm, které povolává. Naši farnost zastupovaly 2 maminky a z naší olomoucké arcidiecéze se zúčastnilo celkem 113 lidí.

Kromě modliteb chval a modliteb za děti jsme mohli všichni vyslechnout neobyčejně zajímavou přednášku energické řeholní sestry provinciálky Dominiky, která nás povzbuzovala s velkou láskou a útěchou slovy, že Bůh má dost moci, aby nás provedl tímto těžkým obdobím v rozbolavěném světě, který Boha ztratil, který ho odmítá, protože ho nezná. Svět je plný sirotků a Bůh touží, aby byl svět plný Božích dětí, Boží srdce je zlomené a potřebuje naše srdce, aby přinesl do světa lásku a útěchu. Pěkné svědectví o Božím působení a ovoci modliteb zaznělo z úst všech diecézních koordinátorek.

Mši svatou vedl spolu s 16 kněžími pan biskup Vokál, který zdůraznil význam Modliteb matek a ocenil modlíci se maminky. Svou promluvu zakončil slovy: „Svěřuji Vás do ochrany Panny Marie a děkuji Vám, že ji ctíte.“ Jako host vystoupil a o své cestě do hnutí Modliteb otců poutavě informoval jeho zakladatel právník William z Holandska, který má manželku z Česka, jež se v Modlitbách matek za něho modlila mnoho let, a on našel novou identitu jako milovaný syn Boha, jako manžel a otec svých dětí. Svědčil o tom, že díky společným modlitbám se stal lepším člověkem a poznal, že neustálý kontakt s Bohem je

nutný.

Naše nadšení a povzbuzení pokračovalo i ve vlaku, kdy se s námi dal v plném kupé do řeči jeden spolucestující, vracející se z lékařské kontroly, mladý otec 3 dětí, optimistický a radostný křesťan, na kterém bylo vidět, že žije naplno svůj život s Bohem. Vypravoval nám s úsměvem na tváři o různých těžkých životních situacích jako je prodělaná velmi vážná nemoc, kdy byl připraven a smířen, že jde na věčnost, o úmrtí dvouměsíčního dítěte, měl i další zkušenosti s živou vírou. Nakonec zmínil k našemu velkému překvapení, že je též členem Modliteb otců. A já lépe pochopila, že takto žitá živá víra dává naději do budoucna, že církev ani pekelné brány nepřemohou, neboť ďábel dobře ví, že nejsilnější zbraní je modlitba.

A co vy, muži naší farnosti, milí otcové a dědové, máte chuť také společně bojovat modlitbou? Připojte se i Vy k celosvětovému hnutí Modliteb otců? Vždyť stačí třeba jen dva ke společné modlitbě. Pro zájemce máme brožurky k dispozici, kde jsou další potřebné informace. Přeji vám všem odhodlání k duchovnímu boji. ■

Miloslava Zlatušková

Modlitby matek v naší farnosti

Hnutí Modlitby matek působí i v naší farnosti, pravidelně čtvrtletně pořádá modlitební víkend. Poslední proběhl ve dnech 27.-29.9.2024. termín se bohužel „potkal“ s volbami a také s farní poutí rodin do Vlčího doupěte. Maminky a babičky, které na setkání do farního kostela přišly, se modlily nejen za rodiny, děti a vnuky, ale také za oběti povodní, které v té době postihly naši zem. ■

Nejsi na to sám

Moc ráda bych se podělila a také všechny povzbudila několika postřehy a myšlenkami z konference O uzdravení a duchovních darech, která se konala v Brně ve dnech 9. - 11. 8. 2024. Duchovní obnova proběhla díky Nadaci Credo a pod záštitou biskupa Mons. Pavla Konzubla. Program byl opravdu „výživný“. Hlavní přednášející byla doktorka Mary Healy, profesorka biblistiky v Detroitu. Také zde přednášeli P. Jozef Mihok, P. Vojtěch Koukal, P. Vojtěch Kodet, Marek Novák, který pracuje pro NF Credo. Nechyběly worshipové kapely (Gedeon, Godzone...) a také písničkář Pavel Helan.

Starež aréna v Brně byla zaplněna spoustou nadšených křesťanů všech věkových kategorií, od těch hodně maličkých, co je rodiče poponášeli v náručí, až po ty letitější. Z naší farnosti jsme byly jen dvě. Duch svatý byl naším spolehlivým společníkem, posadil nás nedaleko našeho otce Pavla, takže jsme se mohli na dálku pozdravit.

Kdybych měla všechny myšlenky a postřehy popsat, myslím, že by občasník nestačil... Tak se pokusím vypíchnout alespoň některé. Přednášky Mary Healy byly prokládány úžasnými svědectvími o daru uzdravení. Spousta je jich popsána v její knize Uzdravování v Ježíšově jménu. Alespoň několik střípků k zamyšlení z jejich přednášek:

„Neopírám se o sebe, věřím, že mám vše u Tebe, Bože a že uděláš něco nádherného.“

„Budeme oděni mocí.“

„Nic není u Boha nemožné, vše je možné tomu, kdo věří.“

„Když Bůh tvořil svět, vždy na konci dne řekl, že je to dobré, a když stvořil člověka, řekl, že je to velmi dobré.“

„Člověk jako jedinečný obraz Boží.“

„Všichni jsme darem pro druhé.“

„Satan svede ke hříchu a poté nutí, abychom

sami sebe obviňovali.“

Mary H. několikrát zdůraznila, co by mělo být důležitou modlitbou pro nás: Pane, dej mi své srdce pro ztracené. Přesněji: Bože, dej ať je mé srdce zlomené tím, co láme srdce tvé. Chce to odvážné srdce. Máme sklon si myslet, že skrze nás Bůh nemůže dělat zázraky. Zde však jde o člověka, kterého se chce Bůh dotknout a použije k tomu nás. Neprosme o malé věci, žádejme o velké, tím Bohu skládáme poklonu, poněvadž u něho je vše možné. Tady je krásný příklad Panny Marie v Káni Galilejské: „Udělejte, cokoli Vám řekne.“ Jednejme podle víry, riskujme, předávejme Kristovu lásku dál, buďme vyslanci krále. Pane, tady jsem, pošli mě! Buďme pozhennám pro naši zem.

Podně silná byla společná modlitba za uzdravení. Mohli jsme se všichni (asi 2000 účastníků) tuto modlitbu modlit. Ti, kteří její účinky pocítili, se na pódiu o svou radost podělili s námi všemi. Zaznělo svědectví otce, jehož dcera trpěla vážným onemocněním, podle lékařů neléčitelným. Díky společným modlitbám za uzdravení byla jeho dcera uzdravena.

Součástí konference byly také mše sv. s otcem Vojtěchem Kodetem a Vojtěchem Koukalem. Marek Novák povzbudil, troufám si říct, nás všechny také svým příspěvkem. Za zmínku stojí nápis, který má u svého lůžka: „Dnes je skvělý den pro zázrak, kámo.“

Několikrát bylo připomínáno v přednáškách i v závěrečné diskusi, jak jsou důležitá ve farnosti společenství. To by mohlo být inspirací pro nás farníky. Růst ve víře je možné ve společném vzájemném sdílení. To se týká také umění evangelizace. Opět výzva: Není to člověče o tobě, Bůh si tě sám použije a pošle tam, kde je potřeba. Nejsi na to sám... ■

Marie Jurygáčková

Aktuální farní zprávy

Dušičkové období

Pátek 1. listopadu - slavnost Všech svatých: v 18:00 mše kostel sv. Vojtěcha

Sobota 2. listopadu - Památka věrných zemřelých: 17:00 mše kaple sv. Anny, 18:00 mše kostel sv. Vojtěcha

Neděle 3. listopadu - 15:00 dušičková pobožnost na hřbitově

Objevte sílu přímluvné modlitby

Před svou smrtí nám pan jáhen Orlita daroval velkou zdobenou svíci se sv. Josefem, který drží v náručí malého Ježíška. Dostal ji od o. biskupa Nuzíka při oslavě svých 90. narozenin. Zapalovali jsme ji příležitostně na 1. pátku s modlitbou za naše rodiny. Protože v naší křestní kapli máme taky ikonu sv. Rodiny, pod ní přibyl vozík s možností zapálit si na svůj modlitební úmysl svíci. A taky je to místo, kde se mohou modlit i na úmysly ostatních. Tyto úmysly je možné vkládat zde do připravené krabičky. A nejenom to, objevují se zde i svědectví o vyslyšených modlitbách. Když se nám toto místo stane nejen povzbuzením v našich radostech, těžkostech, ale taky nám pomůže prohloubit naši modlitbu v tomto papežem Františkem vyhlášeném Roce modlitby.

Rok modlitby 2025

V roce 2025 budeme prožívat Jubilejní rok spojený s možností získání plnomocných odpustků. V rámci přípravy na něj papež František vyhlásil Rok modlitby. Jsme pozvaní objevit a prohloubit různé způsoby modlitby. K přemýšlení o modlitbě mě hodně oslovil spišský biskup František Trstenský. Odkaz na jeho krátké zamyšlení: Jak se modlit, jaké můžeme mít překážky modlitby a mnohým dalším tématům

se věnuje ve svém podcastu s názvem Kairos. Zájemci si jej mohou poslechnout na tomto odkazu <https://skpodcasty.sk/podcasty/kairos/>.

Národní pouť do Říma

V rámci Jubilejního roku 2025 se ve dnech 28. – 30. března 2025 uskuteční Národní pouť do Říma. Věřící z ČR na ni doprovodí i biskupové Čech, Moravy a Slezska. Přihlašovat je možné přes vybrané cestovní kanceláře. Více informací na <https://www.cirkev.cz/narodni-pout-do-rima-2025>.

Z farní matriky

Křty dětí: Petr Janovský, Alina Gabriela Zeb

Svatby: Ing. Petr Blahuš a Lucie Šrubařová
Konvalidace – zplnění manželství v kostele: Pavel a Radoslava Matuszkovi, Zdeněk a Hana Klíšovi

Pohřby: Marie Manišová, Romana Gardoňová, Marie Lacigová, Vladislav Bříštěla, Blažena Košťálová, Marie Blažková, Jiří Laciga, Ing. Jiří Řezáč, Ludmila Kamasová, Oldřich Bartík, Antonín Perutka

Pomozte prosím farnosti

Zajištění provozu našich kostelů, mší a dalších akcí si žádá nasazení mnoha lidí. Na některých místech jich je ale málo.

Momentálně se například nedostává zpěváků – mužů našemu chrámového sboru. Opakovaně hledáme pomocníky, kteří by se ujali promítání písniček při bohoslužbách.

Uvítali bychom také farníka či farnici, kteří by se několikrát ročně ujali aktualizace obsahu velké nástěnky u sakristie.

Pokud máte k některé oblasti blízko a máte chuť farnosti pomoci, ozvěte se nám, prosím. ■

Pouť rodin do Vlčího doupěte

V sobotu 28. září pro nás otec Pavel připravil již druhou farní pouť rodin, tentokrát do Vlčího doupěte. Ráno jsme za veselého halasení a zpěvu našich nejmladších farních oveček vyrazili autobusem nejprve do muzea historických kočárů v Čechách pod Kosířem. Zde jsme v krásném umělecky i řemeslně do mnoha detailů propracovaném nově zbudovaném prostoru zhlédli výstavu původních i pečlivě zrekonstruovaných historických, pohádkových či pohřebních kočárů, včetně největšího pohřebního kočáru na světě, který byl před 15 lety objeven za zdí Lidového domu v Napajedlech.

Celým muzeem nás provedl sám iniciátor myšlenky zbudovat pro tato historická vozidla důstojný prostor, pan Václav Obr. Svým barvitým až napínavým výkladem nám pověděl mnoho nejen o stavbě tohoto muzea, ale i o jednotlivých kočárech v jeho bohaté sbírce. Bylo nevšedním zážitkem naslouchat svědectví tohoto muzeje mnoha řemesel, který se netajil svou vírou a důvěrou v Boha a v duchu myšlenky „byli jsme stvořeni, abychom tvořili“ se mu podařilo naplnit svůj sen o stavbě to-

hoto krásného muzea.

Hlavním cílem naší pouti byla návštěva otce Romana Vlka v jeho farnosti Laškov, odkud pravidelně vysílá z Vlčího doupěte krátká videa pro děti k nedělním evangeliím, ze života svatých, praktické návody a rady k radostnému životu s Pánem Ježíšem. Otec Roman nás nejdříve uvítal ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie, o kterém nám něco málo pověděl, a poté jsme se přesunuli na farní zahradu, kde jsme si společně opekli špekáčky, děti se naplno oddaly dovádění na houpačkách a trampolíně a nešetily ani otec Pavla při fotbalovém zápase. Otec Roman nás zatím provedl skromnými prostory, kde natáčí se svým týmem tato oblíbená videa.

Nakonec jsme se přesunuli na nedaleké poutní místo Krakovec, kde jsme v kapli sv. Antonína všichni společně završili naši rodinnou farní pouť mši svatou.

Děkujeme za krásně naplánovaný a pestrý program této farní poutě a už se těšíme na další. ■

Anna Janotová

Věříme, že ve společné modlitbě a půstu je velká síla

Ráda bych znovu poděkovala všem, kdo se zapojují do našeho modlitebně-postního řetězce, který vznikl před dvěma lety, abychom tak vyprošovali Boží pomoc a sílu v těžké nemoci pro jednoho člověka. Postupně však úmyslů přibývalo, a to nejen za nemocné. Ve svých modlitbách myslíme také například na ty, kdo mají problémy ve svých vztazích, vyprošujeme dar nového života, prosíme za zdar operace, za kněze, biřmovance, za mír a pokoj ve světě atd. Prostě podle potřeby.

Snahou je, aby se každý den někdo z nás zvlášť modlil a postil (podle svých zdravotních možností) na úmysly, které se

snažíme aktualizovat. Za dobu fungování se zapojilo do řetězce už asi 50 lidí. Věříme totiž, že ve společné modlitbě a půstu je velká síla.

Naše společenství se nesetkává, ale spojuje nás právě modlitba a půst. Přidáte se k nám? V případě zájmu, nebo pokud máte na srdci nějaký úmysl, na který bychom mohli v našich modlitbách myslet, neváhejte mě kontaktovat buď na e-mail: rafajova@seznam.cz, po mši svaté nebo prostřednictvím otce Pavla. Ráda vysvětlím, jak je možné se připojit, případně zodpovím otázky. ■

Marta Rafajová

Slavnostní mše v naší farnosti

Připomínka svátku sv. Václava

Na konci září jsme v naší farnosti slavili několik slavnostních mší svatých. V pátek 27. září, v předvečer svátku sv. Václava, proběhla ve farním kostele mše k oslavě tohoto národního patrona. Celkem hojně zaplněné lavice dávaly tušit, že lidé si chtějí svátek sv. Václava připomenout.

Přede mší proběhla pobožnost modliteb matek a součástí mše bylo uvedení do

služby 2 malých ministrantů a požehnání dívčí scholiče. Působivé bylo, jak oba nové ministranty při obřadu doprovázeli jejich starší kamarádi, kteří v této službě začínali i před 20, 30 i více lety. Na závěr mše kostelem zaduněl svatováclavský chorál.

Bylo to působivé připomenutí toho, že sv. Václav není jen „nějaký“ svátec, ale i symbol české státnosti. ■

Pavel Ludvík

Svatomichalské mše ve starém kostele

Další slavnostní mše nás čekala v pondělí 30. září u příležitosti svátku sv. Michaela, archanděla. S klienty Charity jsme se již poněkolikáté vydali do našeho starého kostela, ve kterém toho naši senioři tolik prožili.

Počasí bylo poněkud chladnější, ani to nás však od naší pouti neodradilo. Při mši svaté nás všechny překvapil otec Pavel, který nám v rámci své promluvy zazpíval skladbu Mons. Olejníka Svatý Michaeli Archanděli, která se ve své době stala pro mnohé bohoslovce jakýmsi symbolem protestu proti komunistickému útlaku. Mnohým zúčastněným jistě v tu chvíli vyvstaly jejich vlastní vzpomínky na tuto dobu.

Chtěl bych na tomto místě moc poděkovat všem dobrovolníkům, kteří dělali našim klientům doprovod.

Večerní mše na svátek sv. Michaela se nesla v podobném duchu. Lavice se solidně zaplnily a už jsem se těšil, až se naším kostelem opět ponese mešní píseň ke sv. Michaelu na nápěv písně Bože, cos ráčil. Během tohoto dne se mi hlavou honilo mnoho vzpomínek. V tomto kostele jsem se učil ministrovat, tehdy nás ministrantů bylo tolik, že v sakristii nebylo skoro k hnutí, chudák pan kostelník Korček s námi musel mít hodně trpělivosti. Mimo chodem, ze dvou tehdejších ministrantů jsou dnes kněží.

Vybavil se mi i obličej pana Kepřta, jak nás vždy při mši sledoval, jestli nezlobíme, a my zase jeho, jestli při našem odchodu od oltáře nevstává z lavice. To bylo pro nás znamením, že si to v sakristii od něj po právu schytáme. Rád vzpomínám na páteční dětské za otce Vojtěcha Šímy, na vánoční besídky a mnohé další.

Mnozí z vás by jistě přidali spoustu svých vzpomínek na tento náš chrám, který je stále nedílnou součástí naší farnosti. Připomínám, že mše svaté v něm probíhají každou sobotu v 7:30 ráno. Svatý Michaeli Archanděli, oroduj za nás! ■

Jan Žalčík

Promodlená místa

Jistě jsme o prázdninách v rámci dovolených mnozí navštívili nová, vzácná místa. V rámci dovolené s kněžími v litoměřické diecézi jsme zavítali do obce Jiřetín pod Jedlovou k návštěvě a modlitbě krásné venkovní křížové cesty. Když jsem přišli k 12. zastavení, to nás zavedlo do kaple sv. Kříže. Zde na mříži byla kopie následujícího svědectví o uzdravení paní Blanky (79) z Prahy.

„Žila jsem spokojený život. O to horší byl pád, který přišel v podzimu mého života. Všechno začalo odchodem dcery do ciziny, a vzápětí nato mně zemřel syn. Ne-ní nic strašnějšího, než když matce zemře dítě. I když mu bylo padesát, přesto jeho ztráta strašlivě bolela. Po této tragédii se začalo hroutit mé zdraví. Jistě to bylo následkem velkého smutku a psychického vypětí. Objevila se rakovina. Zákeřně se šířila mým tělem. Na jakýkoliv operační zásah bylo pozdě. Cítila jsem, že slábnu den za dnem. Lékaři mi nedávali šanci. Dceři se narodilo dítě a já jsem toužila vnuka vidět. Ona ale nebyla schopná absolvovat tak náročnou cestu a pro mě byl let do Kanady nemožný. Smiřovala jsem se s tím, že dceru a vnuka už nikdy neuvidím.

V té těžké chvíli mi poradila kamarádka. Na severu Čech prý existuje úžasné místo, které léčí. Na vrcholu křížové cesty se prý nachází léčivá studánka, která by mohla pomoci. Vyrázila jsem do toho městečka. Místo bylo opravdu zvláštní. Prošla jsem si tu cestu téměř jako Kristus – u každého zastavení jsem si musels sednout, protože mi bylo špatně. Nejdéle jsem zůstala stát v tichém zamyšlení modlitbě u sochy, která mě oslovila.

A tak jsem došla postupně až ke studánce. Posadila jsem se u ní a poslouchala ptáky. Netuším, jak se to mohlo stát,

ale najednou jsem v tom zamyšlení cítila příliv tepla. Odkud přicházelo? Netušila jsem, pohřbívalo celé mé vyčerpané tělo, jako by jím procházely sluneční paprsky. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, ale když jsem se zvedala, cítila jsem se plná síly. Ani nevím, jak jsem se vrátila dolů, užívala jsem si té chvíle, kdy mě nic nebolelo a říkala si, jen počkej zítra, až tě to zase všechno chytne. Lépe jsem spala a začala popíjet vodu z té studánky. Začala se stravovat zdravěji, aniž bych se nutila. Úplně se mi změnila chuť. Pořád jsem čekala, kdy se to zhorší a přijde konec, který mi lékaři slibovali. Jaké však bylo překvapení, kdy jsem se u lékaře dozvěděla, že se šíření zhoubné nemoci zastavilo a můj stav se lepší. Tělo začalo bojovat a nemoc nakonec porazilo. A tak jsem se dočkala své dcery a vnuka.“

Po přečtení tohoto svědectví jsem poděkoval Pánu Bohu a řekl si, jak i nevěřící lidé slyšeli a někomu doporučili místo, o kterém slyšeli, že zde, i když oni to tak neřeknou, často mluví o nějaké energii, Bůh uzdravuje.

Naše další kroky zaměřily pod horou do kláštera sester Voršilek. Jiřetín byl taky internačním místem za dob komunismu pro řeholnice. Když jsme se přidali k jejich tiché adoraci, pomodlili se s nimi a pak si povídali – jedna byla ze Zlína a byla u začátku podnikání Tomáše Bati – najednou mi došlo, proč nahoře na kopci Křížové hory mohou i nevěřící zakoušet dotek Boha. Vždyť pod horou se věrně roky denně přimlouvají v modlitbě řeholní sestry v dobách pronásledování i svobody. A z jejich modlitby Bůh rozdává i v těch nejtěžších životních situacích. ■

O. Pavel Šupol

Ze života turistického oddílu

Noční hra Sluníček a Potkanů 17. – 18. 5.

Sluníčka a Potkani si zavzpomínali na covidovou dobu prostřednictvím hry „V jeden čas“. V trojlenných týmech se 2 hodiny předbíhali při hledání stanovišť a plnění úkolů. Byl to nezapomenutelný zážitek, který přispěl k utužení vztahů mezi skupinkami.

Farní volejbalový turnaj 2. 6.

Druhý ročník farního volejbalového turnaje přilákal 7 týmů, které přišly porovnat své síly, jak z řad mládežníků, tak rodičů a kamarádů. Všichni bojovali s nasazením na téměř olympijské úrovni. Z vítězství se radoval tým „Prodavačů“. Kdo vyhraje za rok?

Předtáborovka 7. – 9. 6.

Všemi celoročně očekávaná předtáborovka se letos uskutečnila v Bratřejově. Už na srazu byly všem rozdány noviny ajDnes, ve kterých se děti mohly dočíst ty nejžhavější novinky, mezi kterými bylo mimo jiné ukryto i téma letošního tábora. A jaké? Willy Wonka! Děti po celou dobu víkendové akce sbíraly místo bodů za hry malé čokoládky, za jejichž obalem se měl skrývat Zlatý kupon – pozvánka do Wonkovy světoznámé továrny. Skupinky mezi sebou soutěžily všemi způsoby – bojovky, scénky, výlet, strategické hry... ale kupon nezískala žádná z nich. Až poslední den rozbíjeli poslední a největší čokoládu, ve které na všechny čekala obrovská vstupenka do čokoládového ráje.

Závěrečné akce skupinek

Všechny oddílové skupinky se každoročně

vydávají na závěrečnou akci. Letos byla zakončení oddílového roku různorodá, ale všichni si to naplno užili.

Myšky vyrazily do Olomouce do Pevnosti poznání, kde pátraly po záhadách lidského těla i přírody, ale také odhalily další záhadu a byly tak přijaty do PTAPŠ (škola pro špiónky).

Tygríci navštívili KovoZOO ve Starém Městě. Uchvácení byli kovovými zvířátky, obrovskými stroji a auty. Na Majáku se pak kluci vžili do rolí námořníků s rozhledem na celé město.

Žabičky, jakožto správné kuchařky připravily všechno, na co měly chuť, od špaget až po palačinky. Poté ale všechny dobroty vyběhaly na Laser Game, kde se nebála jít žabka proti žabce, ale ani proti vedoucí.

Žraloci celý rok také zakončili sportovně, a to v Aquaparku v Olomouci, kde se na tobogánech řádně vyblbli. Palačinky ovšem také nesměly chybět.

Sluníčka navštívila naše hlavní město – Prahu a její objevování pojaly jako únikovou poznávací hru po městě. Na food festivalu poznaly nové chutě, sranda nechyběla ani na šlapadlech nebo při procházce na Petřín. Večery na bytě byly také prosmáté.

Potkani hodili batohy na záda a pěšky putovali Valašskem až na Slovácko. Po cestě si užili spoustu her, navštívili naše tábořiště, vykoukali se v Ordějově a také v Ostrožské Nové Vsi. Předvedli triky na venkovní posilovně a na balících.

Zakončení školního roku 28. 6.

Všichni se celý rok těší na letní prázdniny, a proto by se jejich příchod měl pořádně oslavit a se školním rokem se rozloučit. Akce byla tradičně zahájena mší a pak už se děti rozutekly na hřiště, kde je čekala spousta úkolů. Vyzkoušely si střelbu lukem, TOMácké hry a spoustu dalších sportovních aktivit. Kdo chtěl, mohl si opět

špekáček, pro dospělé nechyběla ani naražená bečka piva. A prázdniny mohly začít!

Tábor s Willy Wonkou 7. – 20. 7.

Louka u Bánova se na dva červencové týdny proměnila v továrnu na čokoládu. Táborové kuchtíci inspirovaní Umpalumpy a mistrem Wonkou experimentovali a vytvářeli rozmanité cukrovinky a zákusky pomocí stroje „cukromatu“. Výtahem se přesouvali po celém světě a svou továrnu tak proslavili. Zpočátku vše probíhalo hladce, ale druhý týden se cukrovinky staly nebezpečnými. Děti musely čelit valícímu donutu a agresivním čokorybičkám, nebo roztékání čokoládových mincí v bankách. Ke konci hrozilo uzavření čokoládovny hygienou, a Wonka proto utekl do jiné továrny. Všichni se proto vydali do Čokoládovny Janek v Uherském Brodě, kde Willyho po prohlídce čokoládovny přesvědčili k návratu. Společně se jim podařilo zničit smlouvu o uzavření továrny a večer oslavili úspěch při hostině, táborové vaře a velkolepých oslavách doprovázených zpěvem zážitky nabitých táborníků.

Tábor Myšek a Tygříků 11. – 17. 8.

Žádný z oddíláků nesmí být ochuzen o nezapomenutelné zážitky, a proto i pro naše nejmladší skupinky připravujeme týdenní tábor.

Tygřiči vyrazili jakožto sběrači pokladů do Rychtářova. Jejich úkolem bylo jediné – získat správný klíč k truhle plné pokladů. Klíčky sbírali za splnění úkolů a vyhrané hry jako stavění nejvyšší věže ze špejlí, bojovky, vodní bitvy... Vlastnoručně vyrobenou sestřelovačkou střefovali všechno možné i nemožné a okolní přírodu prošmejdlili na výletě, kde si vařili guláš z kotlíku, křížem krážem. Správný klíč se jim nakonec podařilo získat a truhlu tak vítězně otevřít.

Myšky – špiónky všech dob, nepřechytračil ani Proradný V., vědec, který chtěl zničit svět. Na misi se celá Přísně Tajná Akademie pro Špióny vydala do Milo-

tic. Holky se musely pohybovat v přestrojení, proto si na zámku vypůjčily šaty princezen a do role se na zámeckém parku dokonale vžily. Jedna byla krásnější než druhá. Ani zábava nechyběla! Myšky si zatančily, zazpívaly, zahrály spoustu her. A Proradný V.? Toho špiónky dokázaly změnit, stal se z něj hodný člověk a svět byl zase tak, jak má být.

Prázdninové akce skupinek

Prázdniny kluci Potkani završili 5denním puťákem po Beskydech. V prvních dnech zdolali Lysou horu a Smrk, kde nasbírali spoustu zkušeností s putováním a přespáváním v přírodě za deště a také s vařením na plynových vařičích. Kluci se dokázali překonávat a pořádně si máknout. Poslední dva dny trávili na chatě Polana hraním her a stihli i soutěž ve vaření o nejlepší guláš, ale také krtkův dort, bramboráky, pizzu, tortilly a další dobroty. Celou akci si kluci užili!

Prázdninové kroky Sluníček vedly do Bílých Karpat, kde navštívily Kuželovský mlýn a spoustu dalších krásných míst. Nezastavilo je ani nepěkné počasí, ani bolavé nožky po 40 kilometrech. Po cestě rozebíraly všemožná témata, ale také se hodně nasmály. Poslední den se k holkám připojili také kluci z Potkanů. Skupinky se proti sobě utkaly v Laser Game, arénu tak proměnily v napínavý souboj plný adrenalinu. Večer se sešli na zahrádce, kde grilovali, seděli u ohně a vykládali dlouho do noci. Celá akce se vydařila a poslední dny

Letní prázdniny jsou za námi

Pomni, abys den sváteční světil. Na třetí přikázání myslím i v době letních prázdnin. Snažím se naplánovat program tak, abychom se mohli zúčastnit mše svaté i na dovolené.

Letos jsme jeli do Chorvatska. Měla jsem nastudované, že v místě pobytu je jeden kostel a k tomu i římskokatolická katedrála. Na místě to však tak snadné nebylo. Jelikož nejsou webové stránky, kde bych našla rozpis bohoslužeb, tak jsem si je chtěla zjistit u kostela. První kostel byl nadosah ruky, ale cedule Zákaz vstupu kvůli probíhající rekonstrukci mě zklamala. Tak jsem optimisticky mířila s rodinou ke katedrále. Ve spleti historických uliček, kde všechny domy jsou na sebe nalepeny, a tudíž i katedrála byla spojena s okolními budovami, jsem už nebyla schopna dostatečně motivovat děti, aby ještě chvíli vydržely. Manželovi se mezitím rozpadly sandály a při 38°C se chodit bosky nedalo. K tomu se ještě oběma dětem začaly dělat puchýře. Nakonec jsme byli bez nedělní mše svaté, ale snaha se cení, jak říká otec Pavel.

V tento moment jsem si uvědomila, jak úžasné je mít kostel tak blízko domova a všechny informace mít k dispozici. A to nejdůležitější, že máme přátelské farní společenství a možnost se setkávat na bo-

hoslužbách i mimo ně.

Začal další školní rok se spoustou nových povinností a výzev. Maminky na mateřské dovolené mají příležitost se setkávat každý pátek v Klubu maminek. Neváhejte maminky, přijďte! Vytvořte svým dětem nový kolektiv, který bude mít jedno společné, a to víru v Boha.

Moji dceru čeká první svaté přijímání, mě zase birmování a ten můj malý nepose- da začal ministrovat. Posuneme se na své cestě k Bohu o krok dál. Proto přeji dětem, aby je první svaté přijímání ale i to další povzbuzovalo obstát v tomto ateistickém státě a neztratily víru. Jak jsem nedávno řekla spolupracovníkovi: „Nedokážu si představit, že bych žila bez víry v Boha.“ On na to: „Já jsem zase hrdý na to, že jsem ateista.“ I naše děti bude nevíra a její vliv obklopotovat. Proto potřebují farní společenství, zázemí, kde se budou navzájem podporovat.

Birmovancům přeji, ať ucítí vliv Ducha svatého! Ať jsou jím naplnění a provázi je.

Pokud i Vám se stane, že nemůžete z jakéhokoliv důvodu do kostela, pusťte si třeba křesťanské písně, zarecitujte si básně o víře nebo se pomodlete. I tak bude Pán Ježíš s vámi. ■

Marcela Kudličková

■ *Dokončení z předchozí strany*

prázdnin byly tak využity naplno. ■

To, že jsou Žabky odvážné, dokázaly na prázdninové přespávačce. Vydaly se totiž přespat na hrad Cimburk. Po cestě si zahrály spoustu her a v cíli opekly špekáčky, hrály na kytaru a zpívaly. Na hrad je našťastí žádné strašidlo navštívit nepřišlo, prázdniny tak zakončily nevšedními hradními zážitky.

Fotky a mnoho dalšího o naší činnosti naleznete na www.tom-otrokovice.cz, nebo na našem oddílovém Instagramu @tom_otrokovice či Facebooku TOM Otrokovice. Neváhejte a nahlédněte! ■

Anička Janotová

Chválový večer u kapličky

Letošní léto díky svému výjimečně teplému a slunnému počasí přálo po celou dobu venkovním aktivitám. Po chválovém večeru, který jsme premiérově zorganizovali v druhé polovině června ve venkovní kapli Sepjatyých rukou v Halenkovičích-Kržlích, a po hojně účasti a mnoha velmi kladných ohlasech jsme se rozhodli, že tento typ modlitby v přírodě zopakujeme. V úvahu připadal buď konec prázdnin, nebo začátek školního roku. Zkrátka, než se naplno rozjedou všechny farní aktivity i škola a opět budeme všichni v jednom kole.

Termín padl na úterý 3. září. Krátce jsme se problikli, kdo navrhuje jaké místo. Nakonec jsme vybrali nenápadnou kamennou kapličku, která se nachází na okraji Nové Dědiny. Předpověď počasí vypadala slibně, a tak jsme věřili, že i tentokrát se nám tuto akci podaří uskutečnit. V neděli předtím jsme se ve večerních hodinách sešli na faře, vybrali repertoár, lehce potrénovali a těšili se na úterý. Před farou se tam potom sešli zájemci především ze starší generace, kteří by jinak neměli možnost se na místo dopravit, a k tomu několik řidičů. Naložily se lavice, drobné občerstvení, nástroje a vyrazili jsme. Okraj Nové Dědiny nabídl dostatek míst pro parkování jak aut, tak i kol, neboť se našlo nemálo farníků, kteří se dostavili po vlastní ose a přijeli právě na kole.

Kdo někdy šlapal Žlutavský kopec nebo kopec směrem od Kvasic, ví, že krásné výhledy, které se z Nové Dědiny nabízí, rozhodně nejsou zadarmo, a i tričko se dá propotit. Nicméně, za ten krásný výhled ta námaha určitě stojí. U kapličky se sešli jak farníci od nás, tak i z okolí, a čeho si vážíme nejvíce, že se tady sešli malincí, malí, velcí, mladí, staří. Zkrátka průřez všemi generacemi.

Po úvodním přivítání o. Pavlem byly následující písně prokládány mluveným

slovem, díky i prosbami. Po skončení ještě krátce vystoupil pan starosta z Nové Dědiny, pan Roman Polášek, který byl očividně dojat z množství lidí, kteří se tady sešli, a také různým věkovým rozpětím. Krátce nám popsal historii vzniku tohoto místa. Poté byla možnost opékání špekáčků, popovídání si s přáteli, posezení. Na tomto místě bychom mu chtěli také poděkovat za jeho ochotu a vstřícnost, neboť nám poskytl veškeré vybavení pro opékání i dřevo na oheň, včetně úpravy okolí kaple i přilehlého sadu (vše krásně posečeno na anglický trávníček).

Kdo neopékal, mohl se kochat krásnými a dalekými výhledy do kraje - na Hostýnské a Vizovické vrchy, Bílé Karpaty a další. Při zapadajícím sluníčku, které nám toto místo krásně nasvitilo, se dušička nejednoho fotografa zatetelila radostí, neboť tento čas známe jako „zlatou hodinku“ (cca 1 hodina před západem slunce), kdy je nejpěknější světlo pro fotografování. Čas velmi příjemně plynul, ani se nám nechtělo sjet zpátky do města. Měli jsme dobrý pocit z toho, že se nám tento večer opět vydařil a udělali jsme radost dalším lidem.

Stručně ke kapličce: tato nově vystavěná ekumenická kaplička stojí na místě archeologických nálezů, které dokládají osídlení této oblasti již v 10. - 11. stol. a je připomínkou kostelíka, který v těchto místech stával. Kaplička je zasvěcená Panně Marii, sv. Cyrilu a Metodějovi, kteří jsou s našimi končinami a historií spojeni. Je postavena z chříbského pískovce a před ní jsou umístěny dvě mohutné lavice z akátového dřeva. Výstavba kapličky byla započata 4/2021 a vysvěcena byla 9/2022. Vše bylo zrealizováno v podstatě díky místním nadšencům. Podrobnější informace si v případě zájmu můžete dohledat na internetu nebo si přečíst na informační tabuli přímo na místě. ■

Daniela Kořenková

Příprava na misijní jarmark

Každý rok misijní vyrábění vyžaduje spoustu dní příprav. Organizátorky vše vymyslí a naplánují. Na vymyšlení a rozdělení úkolů jsou většinou potřeba minimálně dvě tříhodinové schůzky. Když se vše dobře naplánuje, začínají přípravy, každá z organizátorek nakupuje materiály, zkusí doma vyrobit prototypy a nachystat vše na vyrábění.

Vyrábění jsou pak většinou dvě – pro starší a velké misijní vyrábění. Na vyrábění pro starší se vyrábí složitější výrobky a jsou tam zvány hlavně starší děti, vedoucí, maminky a ostatní šikovní dospěláci. Na velké misijní vyrábění jsou pak pozváni všichni, ale zejména děti. Vyrábění se zahájí společnou modlitbou a požehnáním. Vyrábí se to, co zvládnou i ti nejmenší. Naši ochotní vedoucí z TOMu pomáhají a vše dětem ukazují. Vyrábí se například náramky, klíčenky, svíčky, mýdla, různé ozdoby, výrobky se sladkým překvapením nebo třeba štěstíčka. Motto Papežských misijních děl je „děti pomáhají dětem“ a to u nás opravdu platí. Vyrábění se zakončí

společným obědem a potom už zůstává jen pár lidí a všechno se balí a naceňuje. Poté se vše nachystá na prodej na ranní mši, na mši do Kvítkovic a na hrubou mši. Tím ale práce nekončí, to nejdůležitější se pak odehrává v neděli – děti prodávají, co vyrobily. Lidé se sejdou u dobrého jídla, pití, výrobků, střešnice a muziky. Stále ale naše práce není u konce. Po jarmarku se vše musí ještě uklidit. Když je vše uklizeno, konečně přichází chvíle, pro kterou to děláme – spočítá se výtěžek, který se nám podařilo téměř každý rok trumfnout!

Chtěla bych touto formou poděkovat každému, kdo se zapojil a pomohl cokoliv vyrobit, zařídit a kdo se za jarmark modlil. Největší dík patří holkám, které letos se mnou jarmark organizují – Hančí Šrubařové, Štěpce Miklové, Lídě Ševečkové. ■

Kristýna Biliková

Při letošním misijním jarmarku, který proběhl v neděli 20. října 2024, se vybralo celkem 70 tisíc Kč.

kluci ze skupinky Žraloci pod vedením odborníka vyrobili pro letošní jarmark misijní paštiku.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Hana Čambalová. Fotografie: archiv Charity, archiv TOM. Uzávěrka dalšího čísla: 1. 12. 2024. Vydání dalšího čísla: 15. 12. 2024.